

Čís. 13331.

Zákon ze dne 5. května 1933, čís. 74 sb. z. a n., kterým se dočasně upravuje výkon exekuce proti zemědělcům.

Byla-li dražba navržena již dne 8. května 1933, mohl odklad exekuce podle zákona čís. 74/1933 sb. z. a n. nastati jen na návrh dlužníka, o němž bylo rozhodnuto usnesením.

(Rozh. ze dne 1. března 1934, R II 25/34.)

Vnucená dražba dlužníkových nemovitostí byla navržena dne 8. května 1933 a povolena dne 15. května 1933. Dne 10. června 1933 navrhl dlužník ve smyslu zákona ze dne 5. května 1933, čís. 74 sb. z. a n., by výkon povolené exekuce byl odložen na dobu po 31. prosinci 1933. Dne 15. listopadu 1933 navrhl dlužník, by byl odložen odhad prodáváných nemovitostí. Soud první stolice tomuto návrhu vyhověl. Rekursní soud napadené usnesení zrušil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadeným usnesením zrušil rekursní soud k rekursu vymáhajícího věřitele usnesení prvního soudu ze dne 16. listopadu 1933, jímž byl na návrh dlužníka ze dne 15. listopadu 1933 odložen odhad prodáváných nemovitostí. V důvodech svého usnesení uvedl rekursní soud, že, než první soud rozhodl o návrhu na odklad odhadu, bylo vyříditi dřívější návrh na odklad exekuce, učiněný dlužníkem podle zákona čís. 74/33. O tomto návrhu dlužníka na odklad exekuce uvedl rekursní soud v důvodech napadeného usnesení, že ustanovení § 1 zák. čís. 74/33 nelze použití, protože jde o pohledávku ze zápůjčky, na základě které byly vydány zástavní listy (§ 3 zákona čís. 74/33). Dovolacímu rekursu dlužníka do usnesení rekursního soudu nelze přiznati oprávnění. Pokud dovolací rekurent popírá, že jde o pohledávku, na niž byly vydány zástavní listy, nemá toto tvrzení v dluhopisu s rekurssem předloženém opory. Neprávem vytýká dovolací rekurent, že k dluhopisu bylo přihlíženo, ač předložen byl teprve s rekurssem. Dříve, s návrhem na exekuci, předložiti dluhopis nebylo třeba, neboť návrh byl učiněn ještě před působností zákona čís. 74/33. K napadenému usnesení jest uvést, že rekursní soud nemusil usnesení prvního soudu o odkladu odhadu zrušovati, nýbrž mohl ihned dlužníkuv návrh na odklad odhadu zamítnouti, protože u pohledávek, na něž byly vydány zástavní listy, odklad exekuce podle zákona čís. 74/33 nemá vůbec místa. Nezamítl-li však rekursní soud návrh na odklad odhadu a ponechal-li rozhodnutí o tom prvnímu soudu, nelze na tom nic měniti, ježto si v tom směru do napadeného usnesení není stěžováno. Co se toho týče, že rekursní soud uložil prvnímu soudu, by rozhodl o dřívějším návrhu dlužníka na odklad exekuce, stalo se tak právem. Nesprávně uvádí dovolací rekurent, že o onom návrhu bylo již rozhodnuto. Usnesení o tom vydáno nebylo. Po-

dle záznamu prvního soudu ze dne 21. července 1933, že návrhu povinného na odklad dražby netřeba, ježto dražební řízení bylo povoleno teprve 15. května 1933, byl první soud zřejmě toho názoru, že odklad dražby se zřetelem na její povolení až po účinnosti zákona č. 74/33, to jest po 9. květnu 1933, nastává podle § 1 uvedeného zákona sám sebou mocí zákona a že proto vyřízení návrhu není zapotřebí. Názor ten je mylný. Podle § 1 zákona záleží na tom, kdy byl učiněn návrh na dražbu a, protože dražba navržena byla již dne 8. května 1933, mohl odklad nastati jen na návrh dlužníka a o návrhu bylo rozhodnuto, to jest vydati o něm usnesení.

Čís. 13332.

Osoba, v jejíž prospěch je poznamenán zákaz zcizení nemovitosti, jest oprávněna k rekursu proti usnesení, jímž byla povolena vnučená dražba nemovitosti.

(Rozh. ze dne 1. března 1934, R II 56/34.)

Za účelem realizace jmění konkursní podstaty Františka K-a povolil soud první stolice soudní prodej nemovitostí. Proti tomuto usnesení podal rekurs Cyril K., v jehož prospěch byl zapsán na oněch nemovitostech zákaz zcizení a zadlužení. Rekursní soud rekurs odmítl. Důvody: Podle § 121 k. ř. jest při soudním prodeji šetřiti obdobně předpisů exekučního řádu s určitými odchylkami, které zde uváděti netřeba. Jest proto obdobně podle předpisů exekučního řádu řešiti i otázku oprávnění k rekursu proti usnesení, kterým byl povolen soudní prodej. Rekurent není ani vymáhajícím věřitelem ani povinným, nýbrž jest jen osobou, pro niž jest zapsán na nemovitostech zákaz zcizení a zadlužení. Jest tedy osobou třetí. Osobám třetím přiznává exekuční řád jen výjimečně právo rekursu a o žádnou takovou výjimku zde nejde. Důsledkem toho není Cyril K. k rekursu proti usnesení, kterým povolen byl soudní prodej uvedených nemovitostí, vůbec oprávněn.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu k němu vzneseném znovu rozhodl.

Důvody:

Zákaz zcizení nemovitosti zapsaný do pozemkové knihy působí za předpokladu § 364 c) druhá věta obč. zák. věcně i proti třetím osobám a slouží k tomu, by rodinný majetek byl zachován; že zákaz ten jest účinným i v exekučním řízení, bylo vysloveno v rozhodnutích č. 8554, 9883, 11.083, 11.695 sb. n. s. Bylo by tedy povolením exekuce vnučenou dražbou nemovitosti dotčeno právo osoby, v jejíž prospěch jest zákaz zcizení zapsán. Tím se tato osoba stává účastníkem exekučního řízení a není osobou třetí, poněvadž povolující soud musí z úřadu přihlížeti ke knihovnímu stavu nemovitostí a zkoumati, zda vymáhající věřitel osvědčil podle § 133 druhý odstavec ex. ř. úředním výpisem z veřejné knihy, že nemovitost jest vlastnictvím dlužníkovým, tudíž, že dlužník